UNIVERSITÄTS
BIBLIOTHEK
WUPPERTAL

BERGISCHE
UNIVERSITÄT
WUPPERTAL

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

In Onetorem II

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.
Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-1565

Visual Library

recepisse ad se pecuniam ex ædibus Aphobi, & tum illius, tum mea omnia in sua potestate habere, & mulierem manere apud Aphobum, sciebam: tres ancillas ab eo postulaui, quæ & matremfamiliâs esse mulierem, & pecuniam penes istos esse norant: vt nō verba modo, sed quæstiones etiam de re haberentur. Quæ cùm ei sic denunciasse, & qui aderant omnes, æquum postulare me pronunciarent: ad hanc confugere probationem noluit: sed perinde ac si talibus in negociis aliæ probationes essent quæstionibus & testibus euidentiores, neque testibus adductis de numerata dote, neque in quæstionem datis ancillis, de sororis matrimonio consciis: me, qui hæc ab eo postulabam, superbè omnino & contumeliosè à colloquio suo repulit. Quid isto fieri posset homine iniquius? quis magis de industria se ignarum esse æqui bonique simularet? Cape prouocationem, & recita.

PROVOCATIO.

Locus cōmunis pro quæstionibus contra testes.

Vos autem & priuatim, & publicè quæstionibus summam fidem habetis: & cùm serui & ingenui adsunt in explicanda controuersia non vtimini testimoniis ingenuorum: sed ita rerum gestarum veritatem exquiritis, vt seruos torqueatis. Nec iniuria, Iudices. Nam aliquoties testium aliquos, falsa testificari compertum est: nulli verò serui subiecti quæstionibus, vnquam in tormentis mendacij comperti sunt. Iste verò tot iura aspernatus, adeóque perspicuis & magnis probationibus prætermissis: Aphobum testem adducendo, & Timocratem, hunc de data, illum de accepta dote, sibi fidem haberi à vobis postulabit, récum istis absque testib. transactam fingens. Tantæ vos vecordiæ damnat. Eos igitur neque vera, neque verisimilia dicturos, tum è prima eorum confessione de dote non reddita, tum ex affirmatione de eadem sine testibus reddita: tum ex ipso tēpore, quod, in discrimen iam adducta re familiari solutionē fieri non siuit, tum è cæteris rebus omnibus, satis à me ostensum esse existimo.

ARGVMENTVM ADVERSVS Onetorem, vnde vi, secundæ Orationis.

PRætermissa quædam superiore oratione, hac adiicit, vt ipse significat, atque etiam quasdam rationes aduersarias diluit. De his autem orationibus antè diximus affirmare multos, eas ab Isæo esse compositas, quòd huius oratoris esse propter ætatem credere nequeant: alios, vt hoc non sit, ab Isæo saltem esse correctas, quòd illius orationibus similes videantur. Neque verò mirum est, eum imitatum esse magistrum, & cum nondum perfectionem esset adeptus, ad illius interea dicendi genus se contulisse.

DEMOSTHENIS IN ONETOREM ORATIO SECVNDA, Hieronymo Vuolfio interprete.

Autoritatē aduersarij leuari inconstãtia, ostendit.

QVOD in priore oratione argumentum prætêrij, vnde non minus quàm ex vllo eorum quæ dixi, constet, non datam esse dotem ab istis Aphobo: eo primùm exposito, mox etiā mēdacia istius, dicta apud vos, refutare aggrediar. Iste, Iudices, primùm postquam de bonis Aphobi controuersiam mouere instituit, non talentum se doti, vt nunc, sed octoginta minas dedisse dixit: cásque ita di-

A τοῦτον εὐθὺς ἀποδεδεγμένον τὰ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Ἀφόβου χρήματα, καὶ κύριον τῶν τ' ἐκείνου, καὶ τῶν ἐμῶν ἁπάντων γεγενημένον, καὶ συνοικοῦσαν αὐτῷ τὴν γυναῖκα σαφῶς ἐπιστάμενος, τρεῖς θεραπαίνας ἐξῄτησα αὐτόν, αἳ συνοικοῦσάν τε τὴν γυναῖκα ᾔδεσαν, καὶ τὰ χρήματα ὅτι παρὰ τούτοις ἦν· ἵνα μὴ λόγοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βάσανοι γίγνοιντο περὶ αὐτῶν. οὕτω δέ με προκαλεσαμένου ταῦτα, καὶ πάντων τῶν παρόντων δίκαια λέγειν με ἀποφαινομένων· οὐκ ἠθέλησεν εἰς τὸ τἀκριβὲς καταφυγεῖν· ἀλλ' ὥσπερ ἑτέρων τινῶν ὄντων περὶ τῶν τοιούτων σαφεστέρων ἐλέγχων ἢ βασάνων καὶ μαρτύρων, οὔτε μάρτυρα παρεχόμενος τὴν προῖκα ὡς ἀποδέδωκεν, οὔτ' εἰς βασάνους ἐκδιδοὺς τὰς συνειδυίας περὶ τοῦ συνοικεῖν τὴν ἀδελφήν, ὅτι ταῦτα ἠξίουν, ὑβριστικῶς πάνυ καὶ προπηλακιστικῶς οὐκ εἴα με αὐτῷ διαλέγεσθαι. τούτου γένοιτ' ἄν τις σχετλιώτερος ἄνθρωπος, ἢ μᾶλλον ἑκὼν τὰ δίκαια ἀγνοεῖν προσποιούμενος; λαβὲ ταύτην τὴν πρόκλησιν, καὶ ἀναγίγνωσκε.

B Πρόκλησις.

Ὑμεῖς τοίνυν καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ βάσανον ἀκριβεστάτην πασῶν νομίζετε. καὶ ὁπόταν δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι παραγένωνται, δέῃ δ' εὑρεθῆναι τὸ ζητούμενον· οὐ χρῆσθε ταῖς τῶν ἐλευθέρων μαρτυρίαις, ἀλλὰ τοὺς δούλους βασανίζοντες οὕτω ζητεῖτε τὴν ἀλήθειαν εὑρεῖν τῶν πεπραγμένων, εἰκότως, ὦ ἄνδρες δικασταί. τῶν γὰρ μαρτυρησάντων ἤδη τινὲς οὐ τἀληθῆ μαρτυρῆσαι ἔδοξαν· δούλων δὲ βασανισθέντων οὐδένες πώποτ' ἐξηλέγχθησαν, ὡς οὐκ ἀληθῆ τὰ ἐκ τῆς βασάνου εἶπον. ἔστι δὲ τηλικαῦτα δίκαια φυγών, καὶ σαφεῖς οὕτω καὶ μεγάλους ἐλέγχους παραλιπών, Ἄφοβον παρεχόμενος μάρτυρα καὶ Τιμοκράτην, τὸν μὲν ὡς ἀποδέδωκε τὴν προῖκα, τὸν δ' ὡς ἀπείληφεν, ἀξιώσει πιστεύεσθαι παρ' ὑμῖν, ἀμάρτυρον τὴν πρὸς τούτους πρᾶξιν γεγενῆσθαι προσποιούμενος· τοσαύτην ὑμῶν εὐήθειαν κατέγνωκεν. ὅτι μὲν οὔτ' ἀληθῆ, οὔτ' ἀληθείᾳ ἐοικότα λέξουσι, καὶ ἐκ τοῦ ἐξ ἀρχῆς αὐτοὺς ὁμολογεῖν τὴν προῖκα μὴ δοῦναι, καὶ ἐκ τοῦ

C πάλιν ἄνευ μαρτύρων ἀποδεδωκέναι φάσκειν, καὶ ἐκ τοῦ τὸν χρόνον μὴ ἐγχωρεῖν, ἀμφισβητουμένης ἤδη τῆς οὐσίας ἀποδοῦναι τἀργύριον, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΟΝΗΤΟΡΑ ἐξούλης δευτέρου λόγου.

ΠΑραλελειμμένα τινὰ ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ διὰ τούτου προστίθησιν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπισημαίνεται. καὶ δὴ καὶ πρός τινας ἀντιρρήσεις ἵσταται. περὶ δὲ τῶν λόγων τούτων προειρήκαμεν, ὅτι πολλοί φασιν αὐτοὺς ὑπὸ Ἰσαίου συντεθεῖσθαι, τὸν ῥήτορα ἀπιστοῦντες εἶναι διὰ τὴν ἡλικίαν· οἱ δέ γε εἰ μὴ τοῦτο, διορθῶσθαι γε ὑπὸ τοῦ Ἰσαίου· ἔοικε γὰρ τοῖς ἐκείνου λόγοις. θαυμαστὸν δὲ οὐδέν, εἰ τὸν διδάσκαλον ἐμιμήσατο. καὶ μηδέπω πρὸς τὸ τέλειον ἥκων, ἐπὶ τὸν ἐκείνου χαρακτῆρα μετῄει τέως.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΟΝΗΤΟΡΟΣ ΛΟΓΟΣ δεύτερος.

ΟΠαρέλιπον ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ τεκμήριον, οὐδενὸς τῶν εἰρημένων ἔλαττον, τοῦ μὴ δεδωκέναι τὴν προῖκα τούτους Ἀφόβῳ· τοῦτο πρῶτον εἰπών, μετὰ τοῦτο καὶ περὶ ὧν ἔστιν ἔψευσται πρὸς ὑμᾶς, ἐξελέγχειν αὐτὸν πειράσομαι. ἔστι γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ πρῶτον ὅτε τῷ Ἀφόβου διενοεῖτο ἀμφισβητεῖν, οὐχὶ τάλαντον ἔφη τὴν προῖκα ὥσπερ νυνί, ἀλλ' ὀγδοήκοντα μνᾶς δεδωκέναι, καὶ τίθησιν

ὅρους

ὅρους, ἐπὶ μὲν τὴν οἰκίαν δισχιλίαν, ἐπὶ δὲ τὸ χωρίον ταλάντου βουλόμενος μὴ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ κἀκείνην διασώζειν αὑτῷ. γενομένης δέ μοι τῆς δίκης πρὸς αὐτόν, ἰδὼν ὡς ἐδυσχεραίνεθ᾽ ὑμεῖς πρὸς τοὺς λίαν ἀναιδῶς ἀδικοῦντας, ἐννοῖς γίνεται, καὶ δεινὰ πάσχειν ἡγήσατο δόξειν ἐμὲ τοσούτων χρημάτων ἀπεστερημένον, εἰ μηδὲ ποθεν ἕξοιμι τὴν Ἀφόβου λαβεῖν, τοῦ ταμιεῖα ἔχοντος, ἀλλ᾽ ὑπὸ τούτου κωλυόμενος φανερὸς γενήσομαι· καὶ τί ποιεῖ; τοὺς ὅρους ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀφαιρεῖ, καὶ τάλαντον μόνον εἶναι τὴν προῖκά φησιν, ἐν ᾧ τὸ χωρίον ἀποτετιμῆσθαι. καίτοι δῆλον, ὅτι τοὺς ἐπὶ τῆς οἰκίας ὅρους εἰ δικαίως ἔθηκε, καὶ ὄντας ἀληθεῖς, δικαίως καὶ τοὺς ἐπὶ τοῦ χωρίου τέθεικεν. εἰ δ᾽ εὐθὺς ἀδικεῖν βουλόμενος, ψευδεῖς ἔθηκεν ἐκείνους, εἰκὸς καὶ τούτους οὐκ ἀληθεῖς ὑπάρχειν. τοῦτο τοίνυν οὐκ ἐξ ὧν ἐγὼ δεδήλωκα λόγων δεῖ σκοπεῖν, ἀλλ᾽ ἐξ ὧν αὐτὸς οὗτος διεπράξατο, οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἑνὸς ἀναγκασθεὶς ἀνθρώπων. αὐτὸς γὰρ ἀνεῖλε τοὺς ὅρους, ἔργῳ φανερὸν ποιήσας ὅτι ψευδεῖς ἦσαν. καὶ ταῦθ᾽ ὡς ἀληθῆ λέγω, ὅτι τὸ μὲν χωρίον ὃ νῦν οὗτός φησιν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου, τὴν δ᾽ οἰκίαν ὡς * προσωρίσατο δισχιλίων, καὶ πάλιν τοὺς ὅρους ἀνεῖλε, γενομένης τῆς δίκης, τοὺς εἰδότας ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι. καί μοι λαβὲ τὴν μαρτυρίαν.

Μαρτυρία.

Δῆλον τοίνυν ὅτι δισχιλίων μὲν ὡρισμένος τὴν οἰκίαν, ταλάντου δὲ τὸ χωρίον ὡς ὀγδοήκοντα μνᾶς δεδωκὼς ἔμελλεν ἀμφισβητήσειν. μεῖζον οὖν ἄν τι γένοιτο τεκμήριον ὑμῖν τοῦ μηδὲν ἀληθὲς νῦν λέγειν τοῦτον, ἢ εἰ φανείη μὴ ταὐτὰ λέγων τοῖς ἐξ ἀρχῆς περὶ τῶν αὐτῶν; ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἂν δοκῇ τούτου μεῖζον εὑρεθῆναι. σκέψασθε τοίνυν τὴν ἀναίδειαν, ὃς ἐν ὑμῖν ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἀποστερεῖ με ὅσῳ πλείονος ἄξιόν ἐστι ταλάντου· καὶ ταῦτα αὐτὸς τιμήσας οὐκ ἄξιον εἶναι πλείονος. τί γὰρ βουλόμενος δισχιλίων προσωρίσω τὴν οἰκίαν, ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις, εἴ γε τὸ χωρίον ἄξιον ἦν πλείονος, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπὶ τούτῳ καὶ τὰς δισχιλίας ἐπέθεις; ἢ ὅταν μέν σοι δοκῇ πάντα τὰ Ἀφόβου διασώζειν, τότε τὸ χωρίον ἔσται ταλάντου μόνον ἄξιον, καὶ τὴν οἰκίαν ἐν δισχιλίαις προσέξεις, ἵνα ἡ προὶξ ὀγδοήκοντα μναῖ γένωνται, καὶ ἀξιώσεις ἔχειν ἀμφότερα· ὅταν δέ σοι μὴ συμφέρῃ, τὰ ἐναντία πάλιν, ἡ μὲν οἰκία ταλάντου, διότι νῦν ἐγὼ ταύτην ἔχω, τοῦ δὲ χωρίου τὸ περιὸν οὐκ ἐλάττονος ἢ δυοῖν ἄξιον, ἵν᾽ ἐγὼ βλάπτειν τοῦτον, οὐκ ἀποστερεῖσθαι δοκῶ; ὁρᾷς ὡς ὑποκρίνῃ μὲν δεδωκέναι τὴν προῖκα, φαίνῃ δὲ κατ᾽ οὐδ᾽ ὁντινοῦν τρόπον δεδωκώς; τὰ γὰρ ἀληθῆ καὶ μὴ κακουργούμενα τῶν πραγμάτων, ἁπλῶς οἷα ἂν ἐξ ἀρχῆς πραχθῇ τοιαῦτ᾽ ἐστί. σὺ δὲ τοὐναντίον ἐξελέγχῃ πράξας εἰς τὴν καθ᾽ ἡμῶν ὑπηρεσίαν. ἄξιον τοίνυν καὶ τὸν ὅρκον ὁποῖόν τιν᾽ ἂν ὤμοσεν, εἴ τις ἔδωκεν, ἐκ τούτων ἰδεῖν. ὃς γὰρ ὀγδοήκοντα μνᾶς ἔφη τὴν προῖκα εἶναι, εἰ τότ᾽ αὐτῷ τις ἔδωκεν ὀμόσαντι ταῦτ᾽ ἀληθῆ λέγειν, κομίσασθαι, τί ἐποίησεν ἄν; ἢ δῆλον ὅτι ὡμολόγησε; τί γὰρ καὶ λέγων οὐ φήσει τότ᾽ ἂν ὀμόσαι, νῦν γε τοιαῦτ᾽ ἀξιῶν; οὐκοῦν ὅτι τότ᾽ ἐπιώρκησεν ἂν ἑαυτὸν ἐξελέγχει. νῦν γὰρ οὐκ ὀγδοήκοντα μνᾶς, ἀλλὰ τάλαντον δεδωκέναι φησί. τί μᾶλλον οὖν εἰκότως τις αὐτὸν ἐκεῖνα ἐπιορκεῖν, ἢ τάδ᾽ ἡγοῖτο; ἢ τίνα τίς δικαίως ἂν ἔχοι περὶ τούτου διάνοιαν, τοῦ ῥᾳδίως οὕτως ἑαυτὸν ἐξελέγχοντος ὄντ᾽ ἐπίορκον; ἀλλὰ νὴ Δί᾽ ἴσως οὐχὶ πάντ᾽ αὐτῷ τοιαῦτα πέπρακται, οὐδὲ πανταχόθεν δῆλός ἐστι τεχνάζων, ἀλλὰ καὶ τιμώμενος φανερὸς γέγονεν ὑπὲρ Ἀφόβου ταλάντου, καὶ τοῦτο αὐτὸς ἡμῖν ἀποδώσειν ἐγγυώμενος. καίτοι σκέψασθε ὅτι τοῦτ᾽ ἐστὶ τεκμήριον, οὐ μόνον τοῦ τὴν γυναῖκα συνοικεῖν Ἀφόβῳ, καὶ τοῦτον οἰκείως ἔχειν· ἀλλὰ καὶ τοῦ μὴ δεδωκέναι τὴν προῖκα. τίς γὰρ ἀνθρώπων

A stribuit, vt ædes duob. millib. drachmarum, prædiū talento sibi oppigneratum esse diceret: ei non hoc solū, sed illas etiā cōseruaturus. Iā aūt, me iudicio cū illo cōflictāte, cū videret, vt vos in nimis impudenter iniurios animati essetis: cōsilio inito, iniquè mecū agi visum iri existimauit, si tanta pecunia spoliatus ab Aphobo, mea detinente, nihil recipere posse atque à se manifestè prohiberer. Quid igitur facit? pignoris indices ab ædibus aufert, & talentum duntaxat dotem esse dicit, quanti prædiū æstimatū sit. At qui perspicuū est, si ædibus indices ritè apposuit, & vere: itidē & in prædio esse factū. Sin statim mala & iniusta cogitans, illis falsò apposuit: cōsentaneū est, neque hos esse veros. Neque hæc è meis quæ attuli verbis æstimāda modò sunt: sed etiam è factis istius: cùm ea facere à nemine mortalium cogeretur. Nam ipse libellos deiecit, réque ipsa declarauit, se mentiri. Atque hæc à me verè dici vt cōstet: & eū nūc prędium talēto esse oppigneratū asserere. &, cùm prius
B ædibus, vt duob. drachmarum millibus oppigneratis, indices apposuisset, nunc rursus eosdem facto iudicio sustulisse: testes rei gnaros vobis adducā. Cape testimonium. TESTIMONIVM.

Cōstat igitur, eū viginti minis ædes oppigneratas iudicasse, prædiū talēto: & quasi octoginta minas dedisset, cōtrouersiā fuisse facturū. Quod igitur mēdaciorū eius manifestius indiciū requiritis, quā quòd eum nunc aliud quàm initiò dixisse cōstat? Mihi quidem hôc nullū videtur inueniri posse euidētius. Cōsiderate igitur hominis impudentiā, qui apud vos dicere ausus fuit: se, quanto id sit pluris quàm talenti, eo me non fraudare: idque, cum ipsius æstimatione nō sit pluris? Quid.n. tibi voluisti, cū antè viginti minis ædes oppigneratas esse indicares, dum octoginta minas petebas: si prædiū precij maioris fuit? ac non in eo poti' illa duo millia drachmarū collocasti? An verò cū tibi visum fuerit, oēs Aphobi opes tueri: tūc prædiū talēti dūtaxat erit, & ædes duobus drachmarūm millibus æstimatas adiunges, & dos octoginta minæ erūt, & vtrisq; potiri voles: cōtrà, vbi tibi istuc
C nō expediet: ædes, quod ego eas habeo, talenti erunt id verò quod de prædio superest, non minoris erit quàm duorum talentûm, vt ego damnū isti dare, nō affici ab eo iniuria videar? Vides vt te dedisse dotē simules, ac te dedisse nulla ꝓrsus ratione appareat. Res.n. veræ nulláque fraude cōcinnatæ, simpliciter, vt initiò gestæ sunt, ita manent: tu verò contrariū fecisse côuinceris, ad nos in illius gratiam circūscribēdos. Iam ex his quale iusiurandum, si quis deferret, iuraret, videre est operæprecium. Qui.n. octoginta minas dixit dotem esse, si quis tum ei largitus esset, vt dato iureiurando se vera loqui, eas auferret, quidnam facturus fuit? nónne constat eum fuisse promissurum? Quid enim dicet, cur se tum iuraturū fuisse neget, cum nunc tam iniqua postulet? Peieraturū igitur fuisse, se ipse arguit, qui nunc nō octoginta minas, sed talentum se dedisse dicat. Quî magis igitur eū, si cōiecturis agendū est, in illis, quàm in his peieraturū existimetis? Aut quid de eo iurè sentiri potest qui ipse se periurij facilè manifestum facit? At fortasse nō sic ab eo administrata sunt hæc, nec vndique commenta eius patēt? Imò & Aphobi talēto litē ęstimauit: & ipse id se nobis redditurum spopondit. Sed considerate, hoc esse testimonio, nō modò mulierē esse Aphobi matrēfamiliâs, & istū ei bene cupere: sed dotē etiā nō esse numeratā. Quis enim hominū

Onetorem nec à periurio abhorrere.

ita stultus est, qui tanta pecunia data, pòst, prędio cõtrouerso pro pignore accepto: prætor ea damna quæ prius fecerit, pro iniuriarum autore tanquam pro bene merito se iudicatum etiam soluturũ spondeat? Nemo opinor. Nulla enim hoc ratio finit, qui ipse sibi talentum recuperare nequeat: cum alteri cuipiã se satis esse facturum polliceri, atque adeò spondere? Quin & isti ipsi declarant, Onetorem dotem nõ dedisse: sed propter magnas opes, quæ meæ sunt, Aphobo esse coniunctum: & pignus hoc cepisse, vt hęredem eum meorum cum sua sorore efficeret. Et nunc effugia quærit, & prætexit, se prius cepisse pignus, quàm ille iudicum sententia damnaretur. Non certè prius,* si quidem tu nunc vera dicis. Constat enim, te, cùm iniuriæ illum damnares, ea fecisse: deinde ridiculum etiã est, istud dicere. Quasi verò vos ignoretis, omnes istiusmodi iniuriarum studiosos meditari quid dicturi sint: neminem autem vnquam damnatum esse, qui vel ta ceret, vel se deliquisse confiteretur: sed vnusquisque nimirum, cum nihil veri dicere deprehẽditur, tum denique cognoscitur quo sit ingenio: id quod isti etiam accidere apparet. Age verò, qui æquum est, *si pluris est, minoris, sin minoris est, pluris æstimari? aut quî æquum est, sorore tua ne hodie quidem alij nupta, nec ab Aphobo deserta, neque dote per istum numerata, qui in hisce rebus nec quæstiones, nec vllũ aliud ius accipit: vt affirmes te indicib. appositis declarasse, tuum esse prædium? Ego verò æquum esse minimè arbitror. Res enim ipsa & veritas spectanda est: non de industria quæsita effugia, & commenticiæ causæ, qualibus vos vtimini. Deinde quod grauissimum est, si maximè dedisse tis dotem, quam non dedistis: quis earum rerum autor esset? nonne vos, quoniam mea dedissetis? Nõnne totos decem annos antè mea ille acceperat, propter quæ damnatus fuit, quàm affinitatem tecum cõtraheret? an te omnia recuperare decebat: me, qui & iudicio viceram, & pupillus circumuentus eram, & vera dote spoliatus (quem solum omnium fine mulctæ periculo accusare decuerat) ad talia perpetienda cogi, ne teruncio quidem recepto: qui paratus essem omnia facere, si vos officio fungi ex vlla parte voluisse tis?

Cauillationis de tẽpore refutatio.

DEMOSTHENIS EXCEPTIONES.

Argumentum exceptionis aduersus Zenothemidem.

MVtuatus à Demône quodam, Demosthenis cognato, mercator quidam nomine Protus pecuniam, ea frumentum emit Syracusis, quod Athenas vexit in naui cuius dominus fuit Hegestratus. Hegestratus autem & Zenothemis, aduersus quem hæc exceptio scribitur, genere Massilienses, Syracusis tale facinus moliti sunt, vt Orator asserit. Mutuati sunt pecuniam, quam naui non imposuerunt, sed clàm Massiliam miserunt: eo consilio, vt creditores defraudarent. Cum enim in contractu scriptum esset, si quid naui accidisset, non repetendã esse ab his pecuniã: de submergenda naui deliberarunt. Noctu igitur in nauigatione descendit Hegestratus, & nauigij fundamentum perforat. Deprehensus, & dũ vectores fugit, in mare delapsus, statim perit. Zenothemis socius, vt orator ait, Hegestrati, vix Athenas perducta naue incolumi, controuersiam de frumento mouet: affirmãs, frumentum Hegestrati esse: illum verò à se pecuniam esse mutuatum. Cum verò vterque cum eo contenderet, & Protus & Demon: vtrique mercatoriã diem dixit. cúmque Protum absentem damnasset volentem, vt ait Demosthenes, & cum aduersario colludentem: etiam Demônem secundo lo-

A ἠλίθιος ἐστιν οὗτος, ὃς ἀργύριον δοὺς τοσοῦτον, ἔπειτα ἐν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν, σὺν οἷς πρότερον ἐζημίωτο, τὸν ἀδικήσαντα ὡς δίκαιόν τι πεποιηκότα, καὶ τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι ἐθέλειν οἶμαι. καὶ γὰρ οὐδὲ λόγον τὸ πρᾶγμ' ἔχον ἐστί, τὸν αὐτὸν αὑτῷ μὴ δυνάμενον κομίσασθαι τάλαντον, τοῦτον ἄλλῳ τινὶ φάσκειν ἀποτίσειν, καὶ ταῦτ' ἐγγυᾶσθαι. ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐστὶ δῆλον, ὅτι τὴν μὲν προῖκα οὐ δέδωκεν, αἰτίᾳ δὲ πολλῶν χρημάτων τῶν ἐμῶν οἰκεῖος ὢν Ἀφόβῳ, ταῦτ' ἀπετίμα, κληρονόμον τῶν ἐμῶν τὴν ἀδελφὴν μετ' ἐκείνου καταστῆσαι βουλόμενος. εἶτα νῦν * ἀπραγμοσύνας ζητεῖ, καὶ φενακίζει, λέγων, ὡς πρότερον τοὺς ὅρους ἔστησεν ἢ ἐκεῖνον τὴν δίκην ὀφλεῖν. οὐ πρότερόν γε* ἢ παρὰ σοὶ νῦν, εἴ γε ἀληθῆ λέγεις. δῆλον γὰρ ὅτι καταγνοὺς ἀδικίαν αὐτοῦ ταῦτ' ἐποίεις. εἶτα καὶ γελοῖον τοῦτο λέγειν, ὥσπερ οὐκ εἰδότων ὑμῶν, ὅτι πάντες οἱ τὰ τοιαῦτ' ἀδικοῦντες σκο-
B ποῦσι, τί λέξουσιν. οὐδεὶς δὲ πώποτ' ὦφλε σιωπῶν, οὐδ' ἀδικεῖν ὁμολογῶν· ἀλλ' ἐπειδὰν οἶμαι, μηδὲν ἀληθὲς λέγων ἐξελεγχθῇ, τότε γιγνώσκεται ὁποῖός ἐστιν. ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πάσχειν. ἐπεὶ φέρε πῶς ἐστὶ δίκαιον ἐὰν μὲν πλείονος, πλεῖον ἐὰν δὲ ἐλάττονος, ἔλαττον; ἢ πῶς ἐστὶ δίκαιον τῆς ἀδελφῆς, τῆς σῆς μηδέπω καὶ τήμερον ἄλλῳ συνοικούσης, μηδ' ἀπηλλαγμένης Ἀφόβου, μηδὲ τὴν προῖκα δεδωκότος τούτου, μηδ' ὑπὲρ τούτων εἰς βάσανον, μηδ' εἰς ἄλλο δίκαιον μηδὲν καταφυγεῖν ἐθέλοντος ὅτι συνέστησας τοὺς ὅρους, σὸν εἶναι τὸ χωρίον; ἐγὼ μὲν οὐδαμῶς οἶμαι. τὴν γὰρ ἀλήθειαν σκεπτέον· οὐχ ἅ τις ἑαυτῷ παρεσκεύασεν ἐξεπίτηδες εἰς τὸ λέγειν τι δοκεῖν, ὥσπερ ὑμεῖς. ἔπειτα τὸ δεινότατον, εἰ καὶ δεδωκότες ἦτε ὡς μάλιστα τὴν προῖκα ἣν οὐ δεδώκατε· τίς ὁ τούτων αἴτιος; οὐχ ὑμεῖς, ἐπεὶ τἀμὰ ἔδοτε; οὐχ ὅλοις ἔτεσι πρότερον δέκα τἀμὰ λαβὼν εἶχεν ἐκεῖνος, ὧν ὦφλε τὴν δίκην, ἢ κηδεστὴν σοὶ γενέσθαι; ἢ σὲ μὲν ἔδει κομίσασθαι πάντα, τὸν δὲ καὶ καταδικασάμενον, καὶ δι' ὀρφανίαν ἠδικημένον,
C καὶ προικὸς ἀληθινῆς ἀπεστερημένον, ὃν μόνον ἀνθρώπων οὐδὲ τῆς ἐπωβελίας ἄξιον ἦν κινδυνεύειν, ἀναγκάζεσθαι τοιαῦτα παθεῖν, κεκομισμένον μηδ' ὁτιοῦν, καὶ ταῦτ' ἐθέλοντα ποιεῖν ὑμῖν αὐτοῖς, εἴ τι τῶν δεόντων ἐβούλεσθε πράττειν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΟΙ

ὑπόθεσις τοῦ πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφικοῦ λόγου.

ΔΑνεισάμενος παρὰ Δήμωνος ἑνὸς τῶν Δημοσθένους συγγενῶν ἔμπορός τις Πρῶτος ὄνομα, ἐπρίατο τοῦ ἀργυρίου σῖτον ἐν Συρακούσαις, καὶ τοῦτον ἐκόμισεν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ νεώς, ἧς Ἡγέστρατος ἐναυκλήρει. Ἡγέστρατος δὲ καὶ Ζηνόθεμις, πρὸς ὃν ἐστὶν ἡ παραγραφή, Μασσαλιῶται μὲν ἦσαν τὸ γένος· κακούργημα δὲ τοιοῦτον ἐν Συρακούσαις ἐκακούργησαν, ὡς ὁ ῥήτωρ φησίν· ἐδανείσαντο χρήματα, ταῦτα δὲ εἰς τὴν ναῦν οὐκ ἐνέθεντο, λάθρα δὲ εἰς τὴν Μασσαλίαν ἀπέστειλαν, ἀποστερῆσαι τοὺς δανείσαντας βεβουλευμένοι. ἐπειδὴ γὰρ ἐγέγραπτο ἐν τῷ συμβολαίῳ εἰ πάθοι τι ἡ ναῦς, μὴ ἀπαιτεῖσθαι αὐτούς τε χρήματα ἐσκέψαντο καταλῦσαι τὴν ναῦν, νύκτωρ οὖν ἐν τῷ πλῷ κατελθὼν ὁ Ἡγέστρατος, διέκοπτε τοῦ πλοίου τὸ ἔδαφος. φωραθεὶς δὲ καὶ φεύγων τοὺς ἐπιβάτας, εἰς τὴν θάλασσαν εἰσπίπτει, καὶ παραχρῆμα ἀπόλλυται. ὁ τοίνυν Ζηνόθεμις ὁ κοινωνός, ὥς φησιν ὁ ῥήτωρ τοῦ Ἡγεστράτου, μόλις σωθείσης εἰς Ἀθήνας τῆς νεώς, ἀμφισβητεῖ τοῦ σίτου, λέγων εἶναι τὸν σῖτον Ἡγεστράτου· ἐκεῖνον δὲ παρ' ἑαυτοῦ δανείσασθαι τὰ χρήματα. ἐνστάντων δὲ αὐτῷ τοῦ, τε Πρώτου καὶ τοῦ Δήμωνος, ἀμφοτέροις ἔλαχε δίκην ἐμπορικήν. καὶ τὸν Πρῶτον ἐξ ἐρήμης ἑλὼν ἑκόντα, ὥς φησι Δημοσθένης, καὶ συγκακουργοῦντα, εἰσάγει καὶ τὸν Δήμωνα δεύτερον εἰς τὸ δικαστήριον